

ւողները: Ներկայ դէպքում այլպէս է Նոր-Նախիլ ջևանի ամբողջ հասարակութիւնը:

ՍՈՎՈՐԱԿԱՆ ԱԻՏ

Աւազակներին ապաստանելը կամ դաշտ-
ներին հովանաւորելը՝ մի սովորական ախտ
է դարձել մեր երկրի զանազան տարրերի շըր-
ջաններում: Թիւրքերի և քրդերի մէջ այդ հան-
գամանքը բացատրվում է երկու պատճառներով.
նաև՝ որ շատ ուշակեռում նորանք մասն ու բա-

Նախ որ շատ դէպերում սրանք առաջ առաջ ու բաժին են ունենում աւազակների աւարից և իրանց անձնական շահերի տեսակէտից՝ պատպարում են նրանց, իսկ երկրորդ՝ ողմորվելով աւազակի «քաջազնական» գործունէութիւնից՝ պաշտում են նրա սիրազգործութիւնը և հետեւապէս սրբացնելով նրա գործերի մեծութիւնը՝ սկսում են հերոսացնել նրան, սիրել և հետեւել նրան... Այդ տեսակէտից, խաւար ամբոխը սիրազիր կերպով է վերաբերվում առասարակ աւազակների քաջագործութիւններին, նրանց փողիթութեան», որքան էլ որ վերջիններս չարիք գործեն նոյն այդ ամբոխի շրջաններում: Եւ դա մի տեսակ վարակիչ ախտ է, որ բոչն է դրել մեր երկրի թուրք, քուրդ և այլ մասմետօպական տարբերի մէջ, որոնք այս և այն մութ նպատակներով՝ գաղտնի կերպով ձգտում են աջակցութիւն ցոյց տալ աւազակներին:

Ընդհանրապէս փորձված է, որ երբ տեղական ազգաբնակութիւնը չէ ցանկանում կամ միջոց չէ ունենում ապաստանել աւազակներին՝ շատ կարճ միջոցում վերջինները բռնվում, ունչանում են, կամ թէ անցնում են մի ուրիշ տեղ, աւելի հեռու երկիր, որտեղ նրանց ապաստանում են և պաշտպանում: Եթէ չը լինի տեղական ժողովրդի հովանաւորութիւնը դէպի աւազակները, նրանք ոչ մի ժամանակ չեն կարող իրանց գոյութիւնը երկար պահպանել և նրանց ասպաստակութեան ասպարէ զը միշտ փակ կը լինի նրանց առաջ, հետեապէս և նրանք յետ կը կանգնեն իրանց չարագործութիւններից: Հենց այդ տեսակէտից, տեղական ժողովուրդը ինքն պիտի զգուշանայ աւազակութիւնը հովանաւորելուց, հեռու պահելով իրան այդ սովորական ախտից, որը խոր արժամներ է զցել կուտուրապէս ստոր աստիճանի վրա կանգնած մեր ժողովրդի զանազան խաւերում: Այդ է ահա պահանջում տեղական ազգութիւնների ընդհանուր բարօրութիւնը, և խաղաղ ազգաբնակութեան սեփական շահը:

ՆԱՄԱԿ ՎԱՂԱՐՇԱՊԱՏԻՑ

Յունիսի 3-ին
Բագուից ուղարկած գաղթականների խումբը,

դնում գուրս պլրծնել կատաղի որսորդի ձեռներից, ձգձվում էր, ոլորվում, կուչ դալիս, կամ հարուածում Ղզրօխն, փետում նրա մազերը, բայց իզնուր. այդ վտիս, ջարդված ծերունին մի կատաղած առիւծ էր դարձել. նրա ջլուտ, չորացած ձեռները մի երկաթեայ օղակ էին կադմել, որ վայրկեան առ վայրկեան ողմվում, նեղանում էր և նրա միջից դուրս պլրծնելու ասես ոչ մի հնար չը կար: Ղզրօն ոչ մի բառ չէր արտասանում, նա միայն խուպոտ մռնչիններ էր արձակում և կարծես ուխտել էր քրդի ահազին մարմնի բոլոր կենսական հիւթը, բոլոր արիւնը ծծելով դուրս քաշել կոկորդից, մինչդեռ փոքրիկ Թումօն պատի փէշերից քաշ ընկած ճըշում էր, արտասկում էր աղեկասուր ձայնով: Եւ այս բոլորն այնքան արագ կատարվեց, որ բաղմութիւնն սկզբում շուշրած մնաց, շուկայում առևտուրը դադարեց, ամենը դէպի այդ զարհութելի տեսարանը վազեցին և մինչեւ որ մարդիկը կը կարողանային հաշվ առնել կատարվող իրողութիւնը, կը հասկանային բանի էութիւնը, քրդի վիճակը յուսահատական դարձաւ, նրա կոկորդից զգութելի արիւնը դուրս ցայտեց և կարմիր գոյնով ներկեց երկուսի կուրծքը:

—Օքնեցէք, հառաջում էր քիւրդը, մնո՞յ,

Յիշաւի, նա մօտ էր ուժասպառ լինելու: Այդ
հետուենք համարեա ամենօր կ ուսումնաթիւնից

Նկատեցին համարեա ամենքը և բազութը ըստց
մի քանի ձեռներ միամսդամից մեկնվեցին դեպի
երկու ալսոյեանները նրանց իրարից բաժանելու
համար։ Բայց այդ այնքան էլ հետ չէր։ Տեր
որսորդի մէջ գլուխ էր բարձրացրել նրա ներ-
սում քնած գաղանը. վաղուց հետէ նրա ուր-

տում միերված վրէժմնղրութեան լոյսը դուրս
էր թափվում միանգամից, կատաղած Պղքոն
տղրուկի պէս կպել էր հսկայ ըրդի կրծքին,
համարեա ծածկվել էր նրա գրկի մէջ և ոչ իր
թշնամու երկար ձեռների հարուածները, որոնք
անընդհատ վերելից թափվում էին նրա զիսին,
ոչ այս ու այն կողմից քաշըող ձեռները չէին

սջնորդաւիթեամբ տեղացի մի քահանայի և
աշխարհականի, մայիսի 31-ին հասաւ այս-
ու և երկու օր վանքի գոմանոցում հիւր մնա-
յետոյ՝ յունիսի 2-ին առաւտօնեան Խդղիրի
ոյսվ ազգնորվեց դէպի թիւրքաց Հայաստան։
մըը բաղկացած էր 500 գաղթականներից,
ոնք տեղաւորված էին 24 Փաւրդօնների մէջ
ուորդօններով էլ պէտք է ճանապարհորդէին
քչ Հին-Բայազէտ և երկրի ներսը, եթէ թիւր-
կաւալարաւիթեան կողմից արգելվների ց
ուուրդաւունք անհանդասական կատառու-

զիվակներուն են նաև անգամ պատճենի կարգադրությունը և ամբ գաղթականներին պէտք է ուղղել կցի նշանը Հին-Բայցազէտ նաև մի պօլիցիական և մի ամբ ձիաւորներ (ԱՅԱՀԱԿԻ): Այս խմբի ամենամասպարհած ախսուը, սնունդը և այլ կանոնները բագուեցին ների հաշով է, և այդ պատճառում էլ գաղթականները շատ գույն են և հետապում էն մեր երկրից վկեցցէ Քաղուա ասելու: Տեղեկացանք, որ բագուեցի հայերը՝ բացի վեցականներին իրանց ծննդավայրը հասցնեած ախսուերից, մի որոշ գումար էլ տուել են, ոչ էս զի ծննդավայրում բաժանվի, նրանց, ու կը կարողանան սերմացու ցորեն գնել աշխացանի համար և իրանց կարիքները հոգալու, ի հարկէ, պատիւ է բերում բագուեցիների, սակայն ցանկալի է, որ միւս հայաբնակ զաքաններն էլ հետեւէին բագուեցիների օրինակին Ահճափառի կարգադրութեամբ՝ մի քանի հա

գաղթականներ էլ այստեղ էին պատրաստ
Բագուից եկած գաղթականների հետ ճանա-
րհվելու, սակայն հազիւ կարելի եղաւ մի մա-
ռողարկել, մնացածները վաղ առաւտօնեան-
խել էին գոմանացից և ցրվել գիւղի մէջ: Ան-
մք հատամուտ լինելով, տեղեկացանք նոյն
ի գաղթականներից, որ թէև իրանը հակա-
կ չեն հայրենիք վերադառնալուն, բայց ան-
րող են այժմ, քանի որ ոչ հագուստ ունեն և
էլ դրամական ապահովութիւն... Ի՞նչ ան-
թողիկասը իր դատարկված մնուուկով, ինչ
ո օգնէ գաղթականներին՝ Երևանի նահանգ
ազգարնակութիւնը իր մնանկացած վիճա-
կ: Թող այս հարցը ուշադրութեան առնեն ի-
նց միլիօններով ու հարիւր հազարներով պար-
գող՝ Աստրախանի, Արմաւիրի, Ստաւրօպոլի-
ք-Նախիջևանի, Սոգդոկի, Ղազարի և այլ քա-
րեների հարուստ հայերը և շտապեն օգնու-
ան ձեւը մեկնելու գաղթականներին, որպէս
քանի շրջերը վրա չեն հասել, քանի հիւան-
թիւնները չեն տարածվել գաղթականներ-
ջ, կարողանան վերադառնալ հայրենիք:

Ա. Օհանջանեանց

Մեր ընթերցողներին յայտնի է, որ Պետել
դրույանում ազատել քրգին նրա ձեռքից:
—Վայ մեռայ, ուսում էր քիւրդը, օգնեցէր
Սակայն իզնուր. Վզրօն ահաւոր մանչիւննե
ճակելով՝ խեղում էր քրգին, որ վիրջիւներջ
ժամապառված գետին փուլից և Վզրօն
ան ընկաւ: Հենց այդ ժամին վրա հասաւ ո
հեկանը և հազիւ կարելի եղաւ. Վզրօն վեր
լ և զոհին խել նրա ձեռքից: Արիւնաթաթա
լին ոտքի կանոննեցրին. նրա կոկորդի վր
ոշոր վէրք էր բացված և արիւնն առասո
եամբ հոսում էր: Սոսկալի էր նաև Վզր
եսքը. նա չնչասպառվում, հեռում էր. լայնացա
թածակերը ըիչ էր մնում տրաքվէին, բարբա
սծ, արիւնով լցված աչքերը քիչ էր մնու
ուրս թուշէին իրանց խորչերից, մազերը խսի
սկ շրթունքներն ու երկար ճերմակ միրուգ
որդիված էր բոսորային հեղուկով. այդ րոպէ
ա նմանում էր մի արիւնարբու. գաղանի,
նոյն նոր պատուել, լափել էր իր որսը:
—Օ՛, անօրէններ, հառաջում էր նա, էւ
որկրի մէջ կը լիլսանը ձեր ձեռէն. սար
ափինք, ձորեր ընցանք, խեղճ ու կրակ մ
մերու խէտ էլանը էկանք, զըմմէն լի ձե թո
ինք, էլման չը պրօճանք, էլ զո՞ր էրթանք, դ
աղենը մեր սեաւոր գլոխներ, դո՞ր...

— Դէքս, ծերունիի, գնանկը, արի իմ յետելից:

Ղըրծն զարմացած ու ապուշ կտրած նայ
ստիլանին, առանց բան հասկանալու, վերջի
րկնեց իր հրամանը:
—Եա, դու թնչ կուղես, դոր էթանք, հարց
Լզրօն:

— Դաստի;
— Խոցի խամար;
— Արին ես թափել, տես, արին թափեց
աւելացը ոստիկանը դէպի վիրաւոր քիւր
հեռաք մելինելով:
— Խայեր լսաք, բրդու արունն եմ թափ
օրդու արոն... ասաց Ղզրօն և երկար ու ջ

բուրգի Ազատ-Տնտեսական ընկերութիւնը
զարգել էր 3000 բուրգի գումար Կովկասի
դատնտեսական ընկերութեան՝ բաժանելու
բերրիութիւնից վեսափած գիւղացիներին: Հ
րութեան խորհուրդը թոյլտութիւն է ստո
բաժանել այդ գումարը անմիջապէս, իր բա
հայեցողութեամբ: Վաղը, չորեքշաբթի,
կունենայ ընդհանուր ժողով, որտեղ կընս
մի յանձնաժողով, որը պիտի զբաղվի 3000 բ
լի գումարի բաժանման խնդրով:

Ա կանի օր է արդէն քաղաքում լուր էր
պտառում, որ Կվիրիլիի գանձարանում մի խոչոր
գողութիւն է տեղի ունեցել: Լուրը, գժբաղդա-
բար, ճշդվեց: Գողացողը գանձապահն է, Նիկօ-
լյա Ֆօրմօլիանի: Գողացած գումարը՝ 71 հազար
բարի է: Ձեռք գցելով այդ անապին գումարը,
Ֆօրմօլիանի փորձեց փախչել արտասահման,
բայց, ինչպէս հեռազրում են Թիֆլիսի ռուսաց
լրագիրներին, Տրավիզօնում բռնվեց, ռուսաց
հիւպատոսի շնորհիւ:

Սեղ հաղորդում են, որ այս տարի Թիֆլիսի
քաղաքային Միքայէլեան արհեստաւորաց դպր-
ոցի ուսման դասընթացը աւարտեցին 24 հոգի:
Գրանցից 9 վրացի, 8 ռուս, և 7 հայ: Այդ 7
հայերից վեցը Անդրկովկասից են, իսկ մէկը Սալ-
մաստից:

ԵՐԵՒԱՆԻՑ մեղ գրում են. «Մայիսի 30-ին,
Երեանի վրայով մօտ 500 գաղթականներ ան-
ցան դէպի Թիւրքիա: Դրանք եկել էին Բագուցից:
Նրանց ուղեկիցում էին մէկ բժիշկ և մէկ քա-
հանայ: Բոլորը տեղաւորված էին քսանից աւելի
փուրգօնների մէջ: Էջմիածինը 5 խալվար պաք-
սիմաթ պատրաստել տուեց Նրանց համար: Դա
ուրախալի է. բժիշկը և քահանան պէտք է ու-
սենածն սառթականներին մինչև Հայրենիք:

ՂՈՒԲԱՑԻՑ մեզ գրում են. «Գաւառից քար եկող գիւղացիները հետևեալն են պատմում:—Կովսուր, Սուղուր, Բիւզուն, Դուստափր գիւղերում բաւական կարկուտ է եկել, բայց բարեբաղդաբար վեսո չէ հասցըել բուսականութեանը,—որը ի գէպ է ասել՝—այս տարի խիստ առատ է: Եթէ ծառերի վրա երես ծաղկած կոկմները մնան և պտուղ տան, և որ և է պատուհասից չը վեասվեն, կարելի է համարձակ ասել, որ ներկայ տարիվայ ամառը կը լինի բերքի կողմից ամենաառատը և որեմն թէ գաւառի և թէ քաղաքի բնակիչների քայլայված դըրութինը կը բարտքվի: Ամբողջ մայիս ամիսը անցաւ յաճախ անձքնային և յաճախ որոտամոնքներով: Հիմա էլ անձքն է գալիս: Բնութիւնը հրաշալի է, ամենուրեք կանաչ և ծաղիկներ, ոռոնք բուրում են ամեն կողմից. ափսոս միայն, որ ամարանոց եկողների թիւը այս տարի չափաւոր կը լինի: Հակառակ ամեն տարիվայ սովորութեան, չեն գալու նոյն իսկ բագուի նահանգապետը և նրա իրաւասութեան ենթարկվող մի քանի վարչութիւններ, այլ և Բագուի իշտական գիմնազիօնի աշակերտուհիները, որոնց այս տարի հրաւիրել է մի ինչ որ ուսւա տիկինն, ձրիաբար առաջարկելով իր ամարանոցը Գանձակի գաւառի Հաջիքէնդ գիւղում:

բրդի
նամ,
շա-
անը,
չու-
էրի,
աղա-
երկ-
մեր
նգեց
տեր,
Է...
նի
ք.
դէ
ձեր
ուստմ
ամար
ծած-
լրինի
ուշտեր
խայի
սսիր-
ոջաց-
յ իր
դէպի
ի Բա-
ը վա-
եզը:
Բաշօն
ի, մեր
մեր
ըմմէն

բայց այս անգամ պապը նրան ուշը չէր դարձ
նում և առանց յետ նայելու քայլում էր: Եթե
նամ մղկացավ թողեց եղան ականջը, վազե-
դէպի պապը, կախ ընկաւ նրա փէշից արտա-
սուքի միջից պոռալով՝ «Բաշօն, պապէ, Բաշօն
պապէ»: Եւ այսպէս երկար ժամանակ երեսան
չէր իմանում, թէ երկու սիրելիներից որին ա-
ռաւելութիւն տայ. նրա պապէն ու Բաշօն գը-
նում էին զանազան կողմեր, նրանք այլ ևս ուշ-
չէին դարձնում այդ փոքրիկի ահագին վշտի
վրա և աւելի ու աւելի հեռանում էին իրարից
մանուկը չէր իմանում Բաշօնի յետեկց վազ-
որին քիւրդն էր տանում, թէ պապէի յետեկց
որին սստիկանն էր տանում: Ելի մի քանի ան-
գամ նա շշկված վազեց դէպի Բաշօն, Կրկի-
յետ դարձաւ դէպի հեռացազ պապը, քաշընկա-
նրա փէշերից, ազաշելով՝ որ յետ դառնայ, Բա-
շօնին խլի քրդից, ապա տեսնելով որ պապը չ
լսում իրան, թափով յետ դարձաւ վազեց դէպի-
եղը և առաջը կտրեց. բայց յանկարծ նկատեց
որ պապին ու Բաշօնին բաժանող տարածութիւ-
նը խիստ մեծացաւ, և պապն այլ ևս նրա ձայն
էլ լսել չէ կարող, նա մի յուսահատական ճ-
արձակեց, վերջնականապէս թողեց Բաշօնին, ո
քիւրդը տանի, իսկ ինքը յետ դառնալով՝ վա-
զեց դէպի պապը, դէպի բանտը: Բայց պապէ
չը կար այլ ևս, նրան ներս էին տարել բանա-
և դռները փակել էին... Խզնոր էր մանուկը! լ
փոքրիկ բոռնցքներով թակում հաստ, երկա-
թապատ դուռը, որի յետեւում ծածկված էր նրա
պապէն, իզնոր էր ճզում, աղեկոտուք ձայն
արտասվում, ոտները գետին տալիս, դուռը
բացվեց: Յոդնած, ուժասպառ ու յուսահատ ն
նստեց բանտի դրանը, փոքրիկ գլուխը ձեռներ
մէջ առաւ և սկսեց մեղմիկ արտասվել:

Նա այժմ կատարեալ որբ էր:

Ոչ պապէն կար, ոչ Բաշօն:

Ա. Ահարօնեանց

